

Rattal nooruki sõnum - loo, ela ja sära!

Kui kodaniku idee rikastada linnaruumi näiteks mõne tähendusliku skulptuuriga tõepoolest ühel päeval teostub, siis on see tema jaoks tähtis ja rõõmus päev. Nii pole kahtlustki, et siinkirjutajale on selline päev 11. september 2010, mil kohtume kõik Rakvere keskväljakul skulptuuri "Noormees jalgrattal muusikat kuulamas" avamisel.

Nüüd, mil nelja aasta eest sündinud mõte saab teoks, küsin endalt taas – milline on see sõnum, mida ma tahaksin, et skulptuurist välja loetaks?

Algataja ja elluviija

Kui saamisluгу silmas pidada, siis on kahtlemata tähtis asjaolu, et kodanike häält Rakveres kuulatakse ja nende algatuste teostumine on võimalik. Ärge hoidke oma ideid vaka all! Algataja ja elluviija ei pea olema üks ja sama. Ta ei pea olema valdkonna ekspert. Skulptuuride väljapakkuja ei pea tingimata olema kunstnik.

Kindlasti ei ole tähtsusetu see, et kõik toimus korrektselt ja õiglaselt. Idee põhjal koostas linn konkursitingimused ja korraldas konkursi, mille võitja Seaküla Simsoni loodud skulptuuri me nüüd avame.

Aga ... Andestatagu mulle ka mõni murelik küsimus, mis on põhjustatud elust enesest. Mis siis, kui oleksin ise skulptor ning minu ideele lisandunuks konkreetne kavand pildi või suisa maketina?

Jaanus Nurmoja

"Noormees jalgrattal muusikat kuulamas" idee autor

Kuidas pidanuks linn sel juhul käituma? Kas tegema kindlasti konkursi? Kui, siis mismoodi, et olla õiglane autori, tema algatuse ja intellektuaalse omandi suhtes?

Tahaksin, et "Noormees jalgrattal muusikat kuulamas" tekitaks samasuguseid küsimusi kõigis neis, kes sel kevadsuvel (taas!) murdsid emotsionaalselt, ent minu arvates ikkagi pealiskaudselt piike monumentaalkunsti alal Tallinna avalikus ruumis, ja mitte niisama küsimusi, vaid küsimusi koos vastustega ning õiglase

"Kui saamisluгу silmas pidada, siis on kahtlemata tähtis asjaolu, et kodanike häält Rakveres kuulatakse ja nende algatuste teostumine on võimalik."

Jaanus Nurmoja

reeglistikuga, mis arvestab ka kunstniku omaalgatuse võimalust.

Ent reeglid reegliteks ja saamisluгу saamislooks - kõige tähtsam on ikkagi see lugu, millest noormees jalg-

rattal räägib.

See on Arvo Pärdi, muusika ja Rakvere lugu. Aga mitte ainult. See on kõigi nende lugu, kes täna, homme või ülehommeme meie helidemaailma rikastavad.

Noormees on pühendunu - kes ta ka poleks ja kus maailma otsas ei elaks. Post valjuhääldiga on tema võimalus, mida ta kasutab selleks, et tema loov vaim saaks toitu ja õh-

ku. Jalgratas on vahend, koht ja tegevus on aga etapp protsessist, mille nimi on muusiku sünd.

Homsed loojad

Loodan südamest, et see skulptuur paneb muusikakõrvaga noored ja mitte enam väga noored endasse vaatama ja mõtlema: "Äkki elab minuski seesama noormees, kellel on tung ja anne ise muusikat luua? Siis tuleb ta äratada, teda toita ning lasta tal elada ja särada!"

Eesti uhkuseks on heliloojad, kelle loomingut maailm tunneb, kuulab, armastab ja esitab. Tahame ju, et ka homme ja ülehommeme oleks meil nii Päрте, Tüüre, Tobiaseid ja Tormiseid kui teisi, kes võiksid olla sama tuntud, sõltumata žanrist.

Et Eesti ja vähemalt Rakvere oleks mitte eelkõige esitaja, vaid see, keda esitatakse. Selleks peab meie hulgas leiduma neid, kelle jaoks on esmatähtis mitte ise laval särada, vaid luua seda, millega laval särada; seda, mida maailm võiks tunda, kuulata, armastada ja esitada.

Minu südamesoov on, et selliseid kaaskodanikke oleks siin Rakveres ja kogu Eestis palju. Neid, kes avastavad enese noormehe jalgrattal muusikat kuulamas.

Da Pacem!

Tänuaga

Maestrole ilusa muusika ja ilusa muusikuks kujunemise loo eest, linnajuhtidele ja -ametnikele julge otsuse ja idee elluviimise eest, Simsonile ja sõpradele sümpaatse lõpptulemuse eest.